

โจทย์การแข่งขันโต้เถียงปัญหากฎหมาย
โดยการแถลงการณ์ด้วยวาจาในศาลชั้นอุทธรณ์ ระดับประเทศ
ครั้งที่ 7 ประจำปีการศึกษา 2563
(Moot Court Competition 2020/2021)

นายขุนช้าง ล้านสมบัติ เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องนายขุนแผน แสนอาคม เป็นจำเลย ในวันที่ 1 มิถุนายน 2564 ต่อศาลจังหวัดภูเก็ต

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของที่ดินมือเปล่าเนื้อที่ 4.5 ไร่ พร้อมสิ่งปลูกสร้างบ้านเลขที่ 109 ตำบลป่าตอง อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นร้านค้าน้ำมัน รวมถึงอุปกรณ์ค่าน้ำมัน ได้แก่ มิเตอร์จ่ายน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ท่อส่งน้ำมัน 1 ชุด มูลค่า 50,000 บาท และถังน้ำมันขนาด 15,000 ลิตร 5 ถัง มูลค่า 50,000 บาท รวม 100,000 บาท โดยโจทก์ได้รับทรัพย์สินทั้งหมดดังกล่าวมาตามพินัยกรรมของมารดาโจทก์ ภายหลังกมารดาโจทก์เสียชีวิตแล้ว ต่อมาวันที่ 1 พฤษภาคม 2563 จำเลยทำสัญญาเช่าที่ดินบางส่วนซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของที่ดินแปลงดังกล่าวเนื้อที่ 3 งาน และบ้านเลขที่ 109 ตำบลป่าตอง อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต พร้อมอุปกรณ์ค่าน้ำมันที่อยู่บนที่ดินดังกล่าวจากโจทก์ ในอัตราค่าเช่าเดือนละ 9,000 บาท เป็นระยะเวลา 1 ปี กำหนดชำระค่าเช่าล่วงหน้าทุกวันที่ 1 ของเดือน โดยจำเลยวางมัดจำ 100,000 บาท ในวันทำสัญญา ระหว่างสัญญาเช่าวันที่ 13 เมษายน 2564 เกิดเหตุสึนามิครั้งที่ 1 พัดถล่มทำให้ถังน้ำมัน 5 ถัง ที่เช่าถูกทำให้เสียหายสิ้นเชิง ซึ่งจำเลยต้องรับผิดชอบตามข้อสัญญาเช่า นอกจากนี้ เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2564 ภายหลังกมอบหมายสัญญาเช่าแล้ว จำเลยไม่ส่งมอบทรัพย์สินที่เช่าคืน กลับใช้ประโยชน์ตลอดมา โจทก์บอกกล่าวให้จำเลยออกไปจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างที่เช่าแล้วแต่จำเลยเพิกเฉย เป็นการผิดสัญญาเช่าและเป็นละเมิด จากนั้นวันที่ 9 พฤษภาคม 2564 เกิดเหตุสึนามิครั้งที่ 2 พัดถล่มทำให้มิเตอร์จ่ายน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ท่อส่งน้ำมันที่เช่าเสียหายสิ้นเชิง โดยจำเลยไม่ยอมแจ้งเหตุหรือจัดการซ่อมแซมทรัพย์สินที่เช่าใด ๆ จำเลยจึงต้องรับผิดชอบ และโจทก์ใช้สิทธิริบมัดจำไว้ ขอให้บังคับจำเลยขนย้ายทรัพย์สินออกจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาท และให้คืนอุปกรณ์การค่าน้ำมันที่เช่าในสภาพเรียบร้อยใช้งานได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนอุปกรณ์การค่าน้ำมัน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปีของต้นเงินราคาแทนถังน้ำมัน 50,000 บาท นับแต่วันที่ 13 เมษายน 2564 และดอกเบี้ยอัตรา

เดียวกันของต้นเงินมิเตอร์จ่ายน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ท่อส่งน้ำมัน 50,000 บาท นับแต่วันที่ 9 พฤษภาคม 2564 เป็นต้นไป จนกว่าจะคืนอุปกรณ์การเช่าหรือจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยให้การและฟ้องแย้งว่า โจทก์มิใช่เจ้าของที่ดินและสิ่งปลูกสร้างร้านค้ารวมถึงอุปกรณ์การค่าน้ำมันตามฟ้อง ข้อกำหนดพินัยกรรมมารดาโจทก์มีเจตนาที่จะยกทรัพย์สินมรดกคือที่ดินและสิ่งปลูกสร้างรวมถึงอุปกรณ์การค่าน้ำมันให้แก่จำเลย จำเลยไม่ได้ทำสัญญาเช่าที่ดินและสิ่งปลูกสร้างกับโจทก์ สัญญาเช่าตามฟ้องเป็นเอกสารปลอม แม้จะฟังว่าจำเลยทำสัญญาเช่ากับโจทก์จริงก็ไม่อาจใช้บังคับได้ เนื่องจากที่ดินเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน โจทก์จึงไม่มีสิทธิเหนือที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเหนือที่ดินดังกล่าวและไม่อาจนำทรัพย์สินดังกล่าวออกให้เช่าได้ สัญญาเช่าจึงตกเป็นโมฆะทั้งหมด เมื่อจำเลยเป็นผู้ครอบครองทรัพย์สินดังกล่าวตามความเป็นจริง จำเลยจึงเป็นผู้มีสิทธิเหนือทรัพย์สินทั้งหมดและไม่ต้องออกไปจากที่เช่าหรือคืนทรัพย์สินหรือใช้ราคาทรัพย์สินแก่โจทก์ และแม้ศาลฟังว่าจำเลยทำสัญญาเช่ากับโจทก์และสัญญาเช่ามีผลบังคับได้ก็ตาม แต่เหตุที่อุปกรณ์การค่าน้ำมันเสียหายนั้นก็มิได้เกิดจากจำเลย เพราะเกิดจากสึนามิพัดถล่มอันเป็นเหตุสุดวิสัย จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบโจทก์ตามข้อสัญญาเช่า ทั้งแม้หากจำเลยต้องรับผิดชอบในค่าเสียหาย แต่ดอกเบี้ยที่โจทก์เรียกทั้งสองกรณีนั้นก็สูงเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้คืออัตราร้อยละ 3 ต่อปี และต้องนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้ยกฟ้อง เมื่อจำเลยมิได้ผิดสัญญา โจทก์จึงไม่อาจริบมัดจำได้ ขอให้โจทก์คืนมัดจำให้ แม้หากศาลฟังว่าจำเลยผิดสัญญาเช่า ก็ให้ลดมัดจำลงตามความเสียหายที่แท้จริง ตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มาตรา 7

โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งว่า การลดมัดจำตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มาตรา 7 นั้น ไม่ใช่บังคับแก่กรณีนี้ โจทก์ไม่ต้องคืนหรือลดมัดจำแก่จำเลย ขอให้ยกฟ้องแย้ง

ชั้นข้อสองสถาน ศาลกำหนดประเด็นข้อพิพาทดังนี้

1. โจทก์มีสิทธิเหนือที่ดินพิพาทและนำที่ดินพิพาทออกให้จำเลยเช่าได้หรือไม่ และจำเลยต้องออกไปจากที่ดินพิพาทหรือไม่
2. พินัยกรรมของมารดาโจทก์มีผลบังคับได้หรือไม่ เพียงใด
3. จำเลยต้องออกไปจากร้านค้าพิพาทหรือไม่
4. จำเลยต้องชำระค่าเสียหายในอุปกรณ์การค่าน้ำมันหรือไม่
5. หากจำเลยต้องชดใช้ราคาแทนอุปกรณ์การค่าน้ำมันแก่โจทก์ โจทก์จะมีสิทธิได้ดอกเบี้ยผิดนัดในราคาแทนอุปกรณ์การค่าน้ำมันหรือไม่ เพียงใด และนับแต่เมื่อใด
6. โจทก์ต้องคืนมัดจำให้แก่จำเลยตามฟ้องแย้งหรือไม่ เพียงใด

ศาลชั้นต้นพิเคราะห์ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่โจทก์จำเลยไม่ได้แย้งกันรับฟังเป็นยุติว่า โจทก์และจำเลยเกี่ยวข้องเป็นญาติกัน โดยนางศรีประจันต์ ล้านสมบัติ มารดาโจทก์ เป็นน้องสาว นางบางปลาหม่า แสนอาคม มารดาจำเลย ที่ดินพิพาทมีเนื้อที่ 4.5 ไร่ อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ประชาชนใช้เลี้ยงสัตว์ร่วมกัน ส่วนบ้านหรือร้านค้าน้ำมันเลขที่ 109 ตำบลป่าตอง อำเภอเกาะกู่ จังหวัดภูเก็ต ซึ่งปลูกอยู่ในที่ดินพิพาทริมด้านทิศตะวันออกบนเนื้อที่ 3 งาน นั้น มารดาโจทก์เป็นผู้ปลูกสร้างใช้เป็นที่พักอาศัยกับใช้เป็นสถานที่ประกอบกิจการค้าขายน้ำมัน โดยมีจำเลยช่วยมารดาโจทก์ทำงานด้วย วันที่ 10 มกราคม 2562 มารดาโจทก์ทำพินัยกรรมระบุข้อความว่า “ที่ดินจำนวนเนื้อที่ 6 ไร่ ที่ข้าพเจ้ามี ขอยกที่ดินทิศตะวันตกให้กับนายขุนช่างเป็นจำนวน 5 ไร่ ที่เหลือคงไว้เช่นเดิม” ต่อมาวันที่ 17 มกราคม 2562 มารดาโจทก์ทำพินัยกรรมฉบับที่สองมีข้อกำหนดเกี่ยวกับทรัพย์สินว่า “ที่ดินที่เหลือจากยกให้นายขุนช่างซึ่งอยู่ด้านทิศตะวันออก รวมถึงร้านค้าน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ค่าน้ำมันบนที่ดินส่วนที่เหลือดังกล่าว ยินดียกให้นายขุนแผนทั้งหมด” ต่อมาวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2562 มารดาโจทก์ถึงแก่ความตาย เมื่อวันที่ 13 เมษายน 2564 เกิดกรณีพิพัตภัยสินามิครั้งที่ 1 เป็นเหตุให้ถังน้ำมันขนาด 15,000 ลิตร 5 ถัง มูลค่า 50,000 บาท เสียหายสิ้นเชิง วันที่ 1 พฤษภาคม 2564 โจทก์บอกกล่าวให้จำเลยออกไปจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทแล้วจำเลยเพิกเฉย จากนั้นวันที่ 9 พฤษภาคม 2564 เกิดกรณีพิพัตภัยสินามิครั้งที่ 2 พัดถล่มทำให้มีเตอร์จ่ายน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ท่อส่งน้ำมัน 1 ชุด มูลค่า 50,000 บาท เสียหายสิ้นเชิง

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการที่ 1 ว่า โจทก์มีสิทธิเหนือที่ดินพิพาทและนำที่ดินพิพาทออกให้จำเลยเช่าได้หรือไม่ และจำเลยต้องออกไปจากที่ดินพิพาทหรือไม่ เห็นว่า พุ่งเลี้ยงสัตว์สาธารณะที่ดินพิพาทเป็นทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน จึงเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1304 (2) โจทก์จึงไม่มีสิทธิหรืออำนาจให้จำเลยหรือผู้อื่นเช่าที่ดินพิพาทได้ สัญญาเช่าในส่วนของที่ดินเป็นนิติกรรมที่ขัดต่อกฎหมายและความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนจึงตกเป็นโมฆะ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 จำเลยจึงไม่ต้องออกไปจากที่ดินพิพาท

คดีมีประเด็นที่ 2 ต้องวินิจฉัยว่า พินัยกรรมของมารดาโจทก์มีผลบังคับได้หรือไม่ เพียงใด ข้อเท็จจริงปรากฏว่า มารดาโจทก์ทำพินัยกรรม 2 ฉบับ ฉบับแรกทำขึ้นวันที่ 10 มกราคม 2562 มีข้อกำหนดเกี่ยวกับทรัพย์สินว่า “ที่ดินจำนวนเนื้อที่ 6 ไร่ ที่ข้าพเจ้ามี ขอยกที่ดินทิศตะวันตกให้กับโจทก์เป็นจำนวน 5 ไร่ ที่เหลือคงไว้เช่นเดิม” ต่อมามารดาโจทก์ทำพินัยกรรมฉบับหลังในวันที่ 17 มกราคม 2562 มีข้อกำหนดเกี่ยวกับทรัพย์สินว่า “ที่ดินที่เหลือจากยกให้โจทก์ซึ่งอยู่ด้านทิศตะวันออก รวมถึงร้านค้าน้ำมันพร้อมอุปกรณ์การค้าน้ำมันบนที่ดินส่วนที่เหลือดังกล่าว ยินดียกให้จำเลยทั้งหมด” เห็นว่า จากพินัยกรรมทั้งสองฉบับดังกล่าว มารดาโจทก์แสดงเจตนาแยกที่ดินให้แก่โจทก์ โดยระบุยกที่ดินส่วนที่เหลือจากยกให้โจทก์ให้แก่จำเลย โดยระบุเนื้อที่ดินว่ามีจำนวน 6 ไร่ ซึ่งคงเกิดจากการคำนวณเนื้อที่ดินเฉพาะส่วนของตนผิดพลาด ความจริงที่ดินมีเนื้อที่เพียง 4.5 ไร่ ดังนั้น เมื่อยกที่ดินให้แก่โจทก์จำนวน 4.5 ไร่ ซึ่งยังไม่ครบตามจำนวนเนื้อที่ดินที่มารดาโจทก์ระบุไว้ตามพินัยกรรมฉบับแรก จึงไม่มีที่ดินเหลือเพื่อแบ่งแก่จำเลยอีก ข้อกำหนดพินัยกรรมที่แยกที่ดินรวมถึงร้านค้าน้ำมันและอุปกรณ์การค้าน้ำมันบนที่ดินส่วนที่เหลือดังกล่าวให้แก่จำเลยจึงสิ้นผลอย่างไรก็ดี ที่ดินดังกล่าวเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินดังวินิจฉัยในประเด็นแรกจึงไม่อาจโอนหรือตกเป็นสิทธิแก่โจทก์ได้ตามมาตรา 1305 เมื่อพิจารณานัยที่จะสำเร็จผลตามความประสงค์ของผู้ทำพินัยกรรมนั้นได้ดีที่สุด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1684 โจทก์คงได้รับเพียงร้านค้าน้ำมันและอุปกรณ์การค้าน้ำมันบนที่ดินดังกล่าวไปตามพินัยกรรม

คดีมีประเด็นที่ 3 ต้องวินิจฉัยว่า จำเลยต้องออกไปจากร้านค้าพิพาทหรือไม่ ในประเด็นนี้ เห็นสมควรวินิจฉัยเสียก่อนว่า โจทก์มีสิทธิเหนือทรัพย์สินที่อยู่บนที่ดินพิพาทและนำทรัพย์สินนั้นออกให้จำเลยเช่าได้หรือไม่ และจำเลยทำสัญญาเช่ากับโจทก์จริงหรือไม่ เห็นว่า การที่มารดาโจทก์เป็นผู้ปลูกร้านค้าบนที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้น เมื่อมารดาโจทก์ปลูกในขณะที่ตนมีสิทธิครอบครองบนที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ร้านค้าจึงไม่ตกเป็นส่วนควบของที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินอัน

จะตกเป็นของรัฐ แต่ตกเป็นสิทธิครอบครองของมารดาโจทก์ เมื่อโจทก์ได้รับร้านค้าและอุปกรณ์การค้ำน้ำมันบนที่ดินมาโดยพินัยกรรมจึงมีสิทธิครอบครองเหนือร้านค้าและอุปกรณ์การค้ำน้ำมันและสามารถนำออกให้เช่าได้ เมื่อพิเคราะห์พยานหลักฐานโจทก์จำเลยแล้ว โจทก์มีประจักษ์พยานที่เห็นจำเลยลงลายมือชื่อในสัญญาเช่าพร้อมวางมัดจำแก่โจทก์ในวันทำสัญญา 100,000 บาท มาเบิกความยืนยัน โดยพยานปากดังกล่าวไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อน ส่วนจำเลยเบิกความเพียงลอย ๆ ว่าสัญญาเช่านั้นเป็นเอกสารปลอม โดยไม่มีพยานมาสนับสนุน พยานหลักฐานโจทก์มีน้ำหนักมากกว่าพยานหลักฐานจำเลย ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยทำสัญญาเช่าร้านค้าและอุปกรณ์การค้ำน้ำมันและวางมัดจำ 100,000 บาท แก่โจทก์จริง เมื่อครบกำหนดเช่าในวันที่ 1 พฤษภาคม 2564 แล้ว โจทก์ให้จำเลยออกจากบ้านพิพาทแต่จำเลยกลับไม่ยอมออก จำเลยจึงผิดนัดผิดสัญญาต้องขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากร้านค้าพิพาท

คดีมีประเด็นที่ 4 ต้องวินิจฉัยว่า จำเลยต้องชำระค่าเสียหายในอุปกรณ์การค้ำน้ำมันหรือไม่ เห็นว่า สำหรับอุปกรณ์การค้ำน้ำมันนั้น เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ข้อสัญญาเช่าระบุว่า “ข้อรับผิดชอบในความเสียหายอันจะเกิดจากวัตถุแห่งการเช่า คือร้านค้าและอุปกรณ์การค้ำน้ำมัน ผู้เช่าจะต้องรับผิดชอบให้ผู้ให้เช่า เว้นแต่จะสึกหรอโดยปกติของการใช้” เห็นว่า แม้เหตุที่ทำให้ผู้เช่าไม่สามารถคืนอุปกรณ์การค้ำน้ำมันในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดีจะเกิดจากเหตุคลื่นยักษ์สึนามิพัดถล่ม โดยทำให้ถังน้ำมัน 5 ถัง ที่เช่าเสียหายสิ้นเชิง และมีเตอรี่ย้ายน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ท่อส่งน้ำมันเสียหายสิ้นเชิงก็ตาม แต่เหตุภัยพิบัตินี้ไม่ใช่ความสึกหรอที่เกิดจากการใช้งานอุปกรณ์การค้ำน้ำมันที่เช่าตามปกติ เมื่อคู่สัญญาได้กำหนดผลแห่งกรณีที่ไม่สามารถคืนอุปกรณ์การค้ำน้ำมันเช่นนี้ไว้ชัดเจนแล้ว ทำให้จำเลยผู้เช่าต้องรับผิดชอบคืนอุปกรณ์การค้ำน้ำมันในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ต้องชดใช้ราคาอุปกรณ์การค้ำน้ำมันแก่โจทก์ โดยเมื่อพิจารณาถึงความเสื่อมสภาพตามระยะเวลาการเช่าแล้ว จึงพิจารณากำหนดให้จำเลยใช้ราคาแทนถังน้ำมันที่เช่าจำนวน 45,000 บาท และราคาแทนมิเตอร์จ่ายน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ท่อส่งน้ำมันที่เช่า 45,000 บาท

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประเด็นที่ 5 ว่า หากจำเลยต้องชดใช้ราคาแทนอุปกรณ์การค้ำน้ำมันแก่โจทก์ โจทก์จะมีสิทธิได้ดอกเบี้ยผิดนัดในราคาแทนอุปกรณ์การค้ำน้ำมันหรือไม่ เพียงใด และนับแต่เมื่อใด เห็นว่า สำหรับดอกเบี้ยผิดนัดในความเสียหายต่อถังน้ำมัน 5 ถังนั้น เมื่อจำเลยผิดสัญญาและการที่จำเลยไม่ออกจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพาทเมื่อครบกำหนดการเช่าโดยโจทก์ไม่ยินยอม จึงตกเป็นผู้ผิดนัดตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2564 จำเลยจึงต้องเสียดอกเบี้ยผิดนัดอัตราร้อยละ 5 ต่อปีของต้นเงินค่าเสียหายต่อถังน้ำมัน 45,000 บาท นับแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะ

ชำระเสร็จ ตามมาตรา 224 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 204 วรรคสอง ส่วนดอกเบี้ยในความเสียหายต่อมิเตอร์จ่ายน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ท่อส่งน้ำมันที่เช่านั้น เป็นกรณีที่จำเลยต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์เพื่อราคาวัตถุดิบไม่อาจส่งมอบได้เพราะเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งอันเกิดขึ้นระหว่างผิคนัด โจทก์จึงมีสิทธิเรียกดอกเบี้ยในราคาแทนมิเตอร์จ่ายน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ท่อส่งน้ำมันที่เช่าได้ตั้งแต่เวลาอันเป็นฐานที่ตั้งแห่งการกะประมาณราคานั้นซึ่งหมายถึงวันฟ้อง จำเลยจึงต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยในราคาใช้แทนนับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป แต่โดยที่มาตรา 225 มิได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้ จึงต้องใช้อัตราร้อยละ 3 ต่อปี ตามมาตรา 7 ดังนี้ จำเลยจึงต้องชำระดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 3 ต่อปี ของต้นเงินราคาแทนมิเตอร์จ่ายน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ท่อส่งน้ำมันที่เช่า 45,000 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยทั้งสองกรณีให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า โจทก์ต้องคืนมัดจำให้แก่จำเลยตามฟ้องแย้งหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มาตรา 7 เป็นกฎหมายที่ประสงค์ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้วางมัดจำ ศาลสามารถนำมาปรับใช้กับสัญญาทั่ว ๆ ไปที่มีการให้สิ่งใดเป็นมัดจำได้ มิได้จำกัดเฉพาะสัญญาที่เช่าเงื่อนไขตามพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มาตรา 3 และมาตรา 4 เท่านั้น เช่นนี้ เมื่อจำเลยผิดสัญญาโดยไม่ส่งมอบร้านค้าและอุปกรณ์การค่าน้ำมันแก๊สคิดถึงวันฟ้องเป็นเวลา 1 เดือน การที่สัญญากำหนดว่าโจทก์มีสิทธิรับมัดจำจำนวน 100,000 บาท นั้น เป็นมัดจำที่สูงเกินส่วน เห็นควรลดลงให้รับได้เพียงเท่าความเสียหายที่แท้จริงเป็นเงิน 9,000 บาท ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มาตรา 7

พิพากษาให้จำเลยออกจากบ้านเลขที่ 109 ตำบลป่าตอง อำเภอเกาะกูด จังหวัดภูเก็ต สิ่งปลูกสร้างพิพาท และให้คืนอุปกรณ์การค่าน้ำมันที่เช่าในสภาพเรียบร้อยใช้การได้ดี หากคืนไม่ได้ให้ใช้ราคาแทนอุปกรณ์การค่าน้ำมัน 90,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหายต่อถังน้ำมันที่เช่า 45,000 บาท นับแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 3 ต่อปี ของต้นเงินราคาแทนมิเตอร์จ่ายน้ำมันพร้อมอุปกรณ์ท่อส่งน้ำมันที่เช่า 45,000 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยให้ปรับเปลี่ยนลดลงหรือเพิ่มขึ้นตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี และให้โจทก์คืนเงินมัดจำ 91,000 บาท แก่จำเลย ค่าขออื่นของโจทก์นอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนของฟ้องโจทก์และฟ้องแย้งให้เป็นพับ

ท่านในฐานะทนายความโจทก์ และในฐานะทนายความจำเลย จะยื่นอุทธรณ์และคำร้อง
ขอแถลงการณ์ด้วยวาจาต่อศาลอุทธรณ์ภาค 8 ในประเด็นข้อกฎหมายใด โดยยกเหตุผลประกอบ
อย่างไรบ้าง